

שהסיל בשעתו את חרדתו על המשטרה ביצע את השוד

השוטרים האחרים, שחילו להוראות במקום מוסכם. שלושתם באו לחנות אחד אחרי השני. איש משכניו למסחר של הצורך הפתח תקואי לא הבחין באותו ערב בשום שינוי בהתנהגותו של שכנו. הצורך כיבה את האורות בחנותו בשעה הרגילה והגיף את הדלת, כשהוא נוהל אותה במעולים הרגילים. איש מהם לא ידע גם שבתוך החנות נשארו סגורים ארבעה אנשי-משטרה מזויינים. הצורך עצמו חזר לחנות דרך הדלת האחורית, ושאר בתוכה עם אנשי-המארב.

חולית-התצפית, בפיקודו של הסמל ליי-בוביץ, הגיעה למקום בחצות. המודיע מסר שצוברי עם כנופיתו עתידים להגיע לחנות בשעה שתיים בלילה. אנשי-התצפית היו מאומנים היטב. כל אחד מהם ידע את כללי התנהגותן של כנופיות הפורצים. הם ידעו שקודם כל תורה הכנופיה לנהג המונייה לנסוע מסביב למקום כמה פעמים. רק אחר כך ירד אחד הפורצים מהמונית, שתמתין בפניה השנייה, יגבר ברגל למקום-הפשע. רק אחרי שיוחב בעצמו השכל בסדר, ושואן איש בסביבה, ירמוז בסימן מוסכם לחבריו. תפקידם של אנשי התצפית והמארב היה קשה מאד: היה עליהם להמתין במשך שעות שש למות בחדר-מדרגות קטן, ממול לפסגה, כל תנועה שלהם, עיטשו או שיר-עול, היו עלולים לגלות את מקום מחבואם ולהכשיל בכך את הפעולה כולה.

★ ★ ★

פריצה לבית התורכי

המודיע מעה בשעת-יום. במקום בשתיים, הופיעה הכנופיה למקום בשעה ארבע אחר חצות.

המונית עשתה סיבוב אחד, חזרה פעם שניה, הגבירה את המהירות והסתלקה. לנו לא נשאר אלא לשער את הסיבה: אחד מאנשי המארב, שסבלנותו פקעה, יצא כנראה ממקומו וגילה את עצמו לעיניהם של אלה שישבו במונית.

נשארו במקום עד חמש בבוקר. כשיצאו מהחנות, החלטנו להגביר את הפעולה כדי לתפוס מיד את צוברי, שלפי כל הסימנים חזר לבצע מעשי פשע.

התקשרנו שוב עם המודיעים. שמרנו היטב על הקשר אתם, והנחנינו אותם באופן קבוע בעבודתם. ידענו שהמודיע חייב להיות מסווג ונאמן בידי איש-הקשר, ושהמעגל בין שניהם צריך להיות הדוק ומתוכנן מראש. פעולותיו של המודיע חייבות להיות מודרניות כות תמיד אך ורק על-ידי איש-הקשר הקבוע. למחרת בערב קיבלנו ידיעה נוספת וחי-שובה מאד: "צוברי ילון הלילה במקום המתבוא בלוד, אצל יהודי יוצא-תורכיה".

ידענו שהוא עתיד לבוא למקום אחרי חצות. לפנות בוקר הגענו ללוד. סירתי את הסכיבה הקרובה לבית בו היה צריך צוברי

להתחבא. יחד עם אנשי החוליה פרצנו לתוך הבית, שעמד בתוך גן-פירות קטן. בפנים הפתענו את בעל-הבית ואח אשתו. ערכנו חיפוש מקיף, אך צוברי לא נמצא שם. באחת הפינות של הגן מצאנו חבילה של כדים, גנובים ללא ספק, שרק לאחר זמן התברר לנו שנגנבו עוד באותו לילה, באחת מחנויות תל-אביב, על ידי כנופיתו של צוברי.

המצב היה ברור. כבר אז לקחנו בחשבון את האפשרות שהבדים נגנבו על ידי צוברי. הסקנו מכך שצוברי בא למקום אחרי ה-גניבה, השאיר את הרכושו, אך פחד להישאר שם בעצמו. לא היה לנו ספק שנמצא את צוברי במקום המחבוא השלישי, בו יכול היה להתחבא לפי ידיעות המודיעים, בתל-אביב. כזכור לא נגענו עד כה באותו מקום.

★ ★ ★

אקרה על גוף האחות

השארתי בלוד סמל ושוטר, שימשיכו בחקירת בעל-הבית ואשתו, כדי לבדוק את מקור הבדים. מיהרתי לתל-אביב ב-ראש החוליה. המקום נמצא בשכונת שפירא, בביתו של עבריין מועד. במהירות ערכתי את כל הסידורים: הקפנו את הבית, טענו את האקדחים.

ניגשתי לדלת הכניסה ודפקתי. מבפנים ענה לי קול-אשה מוכר: "מי זה?"

לאחר רגע ניזכרתי מי בעלת הקול: היתה זו אחותו הצעירה של צוברי, שהיתה ידועה במסירותה ובאהבתה הגדולה לאחיה.

"שטיינברג ליד הדלת", ענית לה, "הבית מוקף שוטרים. אל תעונו להתנגד או להיש-תמש בנשק. אני יודע שרפאל נמצא בפנים. ישנה רק דרך אחת: פתחו בשקט את הדלת וצוברי ימסור את עצמו."

מקול הצעקות התעורר צוברי. הוא ניגש בזחילה לאחד החלונות והסתכל החוצה. כ-שראה את השוטרים בבגדים אורחים שעמדו בחוץ, אמר לאחיותו: "פתחי לו את הדלת". בפנים, מצאתי את צוברי לבן כסיה, יושב על כורסה, לבוש פיגמה.

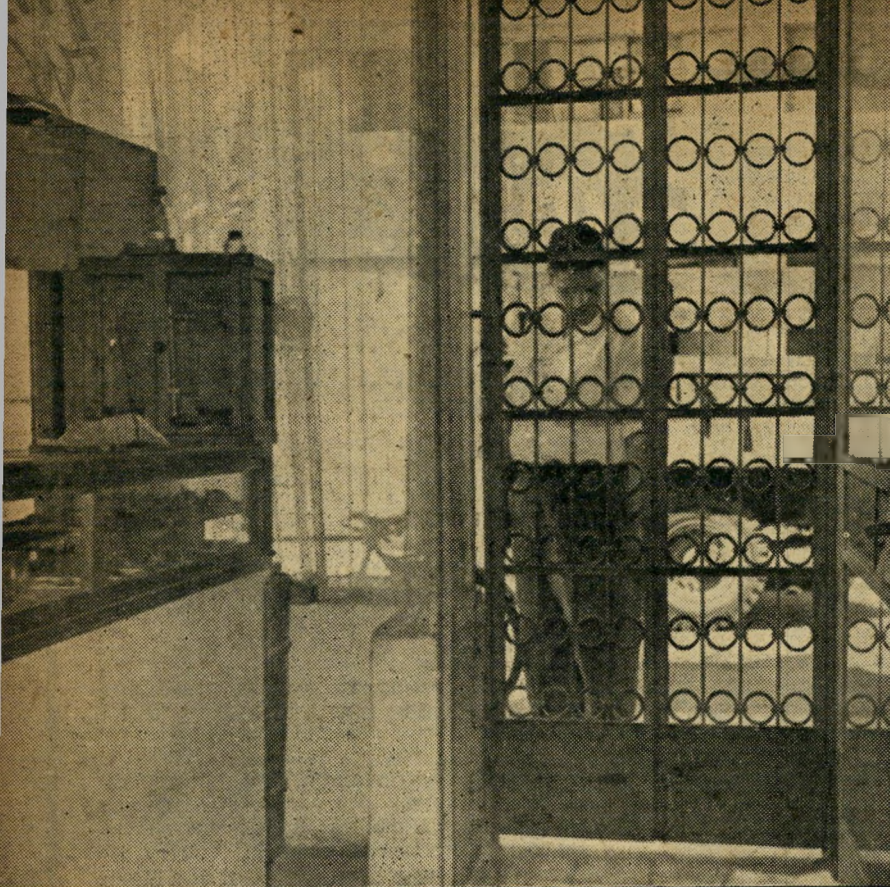
פיתתי אליו: "צוברי, מסור לי את הנשק שלך".

"אין לי נשק", היתה תשובתו. ידעתי שהוא משקר. הוריתי לערוך חי-פוש בבית. לא מצאנו דבר. לבסוף הרגשתי שאחותי יושבת כמעט בלי לזוז מהמקום. ביקשתי ממנה לקום. כשקמה, אמרתי לה: "הוציאי את האקדח ותני לי אותו".

"אין לי שום נשק", אמרה בתמימות. "זה לא יעזור. לא אתן לך לזוז. אני שולח להביא שוטרת שתעשה אצלך חיפוש". אמרתי לה.

לא היתה לה ברירה. היא הוציאה את האקדח. תופי 45. שהיה חבוי על גופה תחת בגדיה ומסרה לי אותו.

כדיוק שבוע ימים אחרי שקיבלנו על

מקום השוד

כתב העולם הזה, מנשה ברידיין, ששירת כסמל ראשון במדור הביולוש של משטרת תל-אביב ופיקד על אחת מחוליות הבלשים שתפסו את רפאל צוברי, מצביע על המנועול של חנות השען בפתח-תקווה.

עצמנו את המשימה שהטיל עלינו ישרון שיף, הובלנו את צוברי, כלא באויקים, אל בנין מטה המחוז התל-אביבי.

★ ★ ★

בריחה שניה

שיף חיכה לנו במטה המחוז. עוד בשכונת שפירא הספקנו להודיע באלחוט למחוז על הצלחת המבצע.

הכנסנו את צוברי אל שיף. הוא שוחח אתו קצרות, פקד להחזירו לבית-הכלא.

שיף יצא למסדרון, שם חיכו לו כל אנשי החוליה, עיפים ובלתי-מגולחים. הוא הסתכל בנו ואמר בחיוך: "כך באים לע-בודה, בלתי מגולחים".

הבנו את הרמז. ידענו שהמפקד העריך את הפעולה ושכל המאמץ הגדול שהשקענו בפעולה במשך השבוע היה כדאי.

אולם לא היתה זו הפעם האחרונה ש-רדפנו אחרי צוברי. הוא הובא לדין על בריחתו, וידון למאסר נוסף, ירצה אותו ושוחרר לבסוף מבית-הסוהר.

באחד הלילות עצרו אנשי מדור-הביולוש של מחוז חיפה מונית, בה ישב רפאל צוברי בלחית פושע מועד אחר, גם הוא מתל-אביב. ברשות שני הנוסעים נמצאו תכשיטים, שהוברר אחרי-כך שנגנבו באותו לילה מאחת הדירות על הכרמל.

השנים נעצרו. אחרי החקירה הוכנסו ל-

בית-הכלא המחוזי בחיפה. כעבור מספר ימים, באחד הערבים, כשהכניסו האסירים את מזוניהם מחצר בית-הכלא אל התאים, השליך צוברי מזרון בפניו של הסוהר שהשיג עליו, דילג על החומה וברח.

יוסיומיים התחבא צוברי בחיפה. הידיעה על בריחתו הועברה לכל תחנות המשטרה, וכמובן גם אל מדור-הביולוש בתל-אביב.

התחלנו בפעולה. המודיעים מסרו לנו שאשתו נראתה בלחית שתי פרוצות תל-אביביות, כשהן נוסעות לכיוון חיפה. מסרנו את הידיעה למשטרת חיפה. יותר מאוחר קיבלנו אישור לכך מהקצין קרל זינגר, ראש מדור-הביולוש במחוז חיפה: אחת ה-פרוצות נראתה בחיפה. יש לשער, מסר זינגר, שהפרוצה יצאה לתל-אביב יחד עם צוברי.

★ ★ ★

דאן נעלמה הפרוצה?

הידיעה היתה חשובה מאד. פנינו שוב לקצין זינגר, איתו עמדנו בקשרים הדוקים, וביקשנו לברר שנית את הידיעה, כדי לעמוד על מידת מהימנותה.

הוצאתי מיד אנשים לרחובות תל-אביב למצוא את שתי הפרוצות, לעקוב אחריהן כדי לדעת את מקומות-המינוש שלהן.

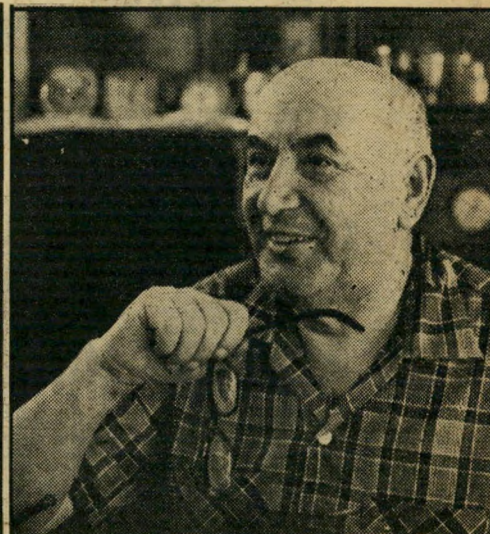
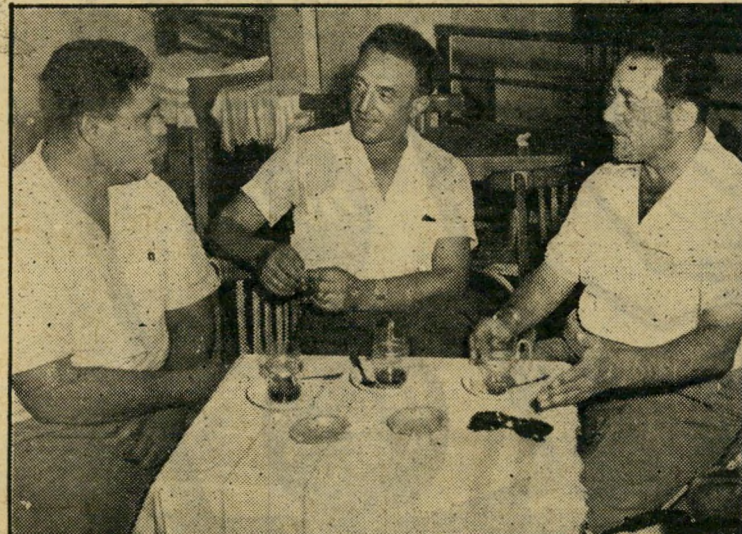
בערב ידענו כבר ששתי הפרוצות אינן בתל-אביב. יחד עם זאת היתה בידי רשימה מלאה של מקומות העבודה שלהן, האנשים שאיתם הן עבדו באותה תקופה ומקומות-המחבוא, בהם היו נוהגות להסתתר מפחד המשטרה.

הציעו לי להשתמש בשיטה הרגילה של מחסומי-ביקורת בכבישים. אולם לשיטה זו היו גם חסרונות מרובים. לתל-אביב ישנן עשרות כניסות, והביקורת קשה מאד. צוברי היה בקיא ומנוסה בכל השיטות המשטרתיות, ולא היה לי ספק שהוא יבחין בביקורת ממרחק רב ויחליט לא להיכנס לתל-אביב. אני הייתי מעוניין שיכנס. כאן יכולתי לתפוס אותו ביתר מהירות. באותם הימים שלטתי בעיר והתמצאתי בה היטב.

חיקיתי עד שתיים אחרי-חצות. בשתיים גייסתי בקריאה דחופה את אנשי המדור וחילקתי ביניהם את המקומות, לפי הרי-שימה שהיתה בידי, ופקדתי עליהם לערוך חיפושים מדוקדקים, על-מנת למצוא את צוברי.

לפנות בוקר קיבלתי במוקד ידיעה מאחת החוליות, שהיתה תחת פיקודו של הסמל משה כהן, כיום בנפה הדרומית בתל-אביב: "תפסתי את צוברי, יחד עם אחת הפרוצות".

עוד באותו יום מסרנו את צוברי חזרה לדין סוהרי בית-הכלא בחיפה.

החוקרים

מפקדי חוליות המשטרה שהשתתפו במיבצע תפיסתו של צוברי, מתייעצים באחד מבתי הקפה בתל-אביב בערב שלפני המארב בחנותו של השען בפתח-תקווה. מימין: זוד ליבוביץ, זאב שטיינברג, מנשה ברידיין.

השען היה לי מזל. מחייך השען יוסף ברקוביץ, ביוזכרו במארב. זו היתה הפעם הראשונה והאחרונה שישנתי בחנותו.